

19de VERGADERING. — 9 APRIL 1891.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van een krediet door den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië geopend boven de Indische begrooting voor 1890.

Eenige leden, hoewel tegen het toestaan der bij dit wetsontwerp aangevraagde gelden geen bezwaar hebbende, meenden niet onopgemerkt te moeten laten, dat hierbij voor het eerst sedert 1884 weder de bekrachtiging van een door den Gouverneur-Generaal boven de Indische begrooting geopend krediet wordt aangevraagd, in plaats van de goedkeuring eener verhooging der begrooting. Zij zagen niet in waarom de, hoewel wettige, dan toch minder gewenschte weg opnieuw was betreden en spraken de verwachting uit, dat voortaan slechts wijzigingen der begrooting zouden worden voorgesteld, dat althans niet dan bij volstrekte noodzakelijkheid kredieten boven de begrooting zouden worden geopend.

Vastgesteld 9 April 1891.

VAN SWINDEREN.

VAN LIER.

VAN GENNEP.

PIJNAPPEL.

MELVIL VAN LYNDEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende bepalingen ter uitvoering van de op 16 November 1887 te 's Gravenhage gesloten internationale overeenkomst, strekkende tot het tegengaan der misbruiken, voortvloeiende uit den verkoop van sterken drank onder de visschers op de Noordzee, buiten de territoriale wateren, goedgekeurd bij de wet van 9 Augustus 1888 (*Staatsblad* n°. 123) en tot het tegengaan van soortgelijke misbruiken in de territoriale wateren des Rijks.

Terwijl men zich over het algemeen met dit wetsontwerp vereenigde, gaven enkele artikelen stof tot gedachtenwisseling.

Art. 3. Met de Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer was men van gevoelen, dat ten aanzien der betrekking van de uitdrukking „territoriale wateren” in het bijzonder met het oog op de Zuiderzee en de Zeeuwsche stroomen geen zweem van onzekerheid mocht bestaan. Met ingenomenheid werd opgemerkt, dat de juiste verklaring, dienaangaande nader door de Regeering gegeven, aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat.

Art. 4. Op den avond vóór de behandeling van dit wetsontwerp werd in dit artikel eene wijziging gebracht, die den verkoop van sterken drank tusschen de schippers van hetzelfde schip vrij laat.

Eenige leden betwijfelden, of ten gevolge van die wijziging aan het tractaat wel voldoende uitvoering gegeven wordt, met het oog op de algemeene bewoordingen van het tractaat, waarin de beperking van het verbod, thans in de wet opgenomen, niet voorkomt. Daarbij trok het de aandacht, dat het lid der Tweede Kamer, die vroeger in eene andere betrekking het tractaat sloot, die beperking met dat tractaat in strijd achtte.

Anderen daarentegen erkenden wel, dat de bewoordingen van het tractaat te dezen aanzien ruim waren, maar meenden, dat het de bedoeling is geweest niet zoo zeer in het algemeen de dronkenschap op zee te weren als wel om de zoo-

genaamde drijvende drankwinkels tegen te gaan. Verkoop van drank tusschen de schippers van hetzelfde vaartuig ware trouwens moeilijk te bewijzen.

Vastgesteld den 9den April 1891.

VAN SWINDEREN.

VAN LIER.

VAN GENNEP.

PIJNAPPEL.

MELVIL VAN LYNDEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende bepalingen tot voorkoming van aanvaring of aandrijving op de openbare wateren in het Rijk, die voor de scheepvaart openstaan.

De overweging van dit wetsontwerp gaf aanleiding tot de volgende opmerkingen en bezwaren.

1. In de meeste afdeelingen trok zeer de aandacht het gevoelen door den Minister van Waterstaat in een advies van 20 Maart 11, in de andere Kamer geuit (*Handelingen*, bl. 1021, 2de kolom): „dat in den regel noch provinciën, noch gemeenten, noch waterschappen, veel groote werken onder hun beheer hebben buiten hunne grenzen gelegen, maar waar dit wel het geval mocht zijn, en het vaststaat dat zij het beheer daarover voeren, geloof ik, dat zij daarvoor krachtens deze wet verordeningen mogen maken, voor zoover zij niet in strijd zijn met die van het Rijk.”

De twijfel werd geopperd, of het niet in strijd is met onze organieke wetten om aan provinciën en gemeenten bevoegdheid te geven tot het maken van verordeningen op vaarwateren, ook voor zoover deze buiten hare grenzen zijn gelegen?

2. Sommige leden achtten de groote uitbreiding van macht, die bij dit wetsontwerp aan de Regeering gegeven wordt, niet boven bedenking.

Het gevolg dezer voordracht, indien zij tot wet wordt verheven, zal zijn, dat, voor zoover zij voor de scheepvaart open staan, alle wateren, die particulier eigendom zijn, even als alle kleine wateren, beheerscht kunnen worden door regelingen, opgelegd door het centraal gezag. Men oordeelde dit eene onnoodige belemmering der vrijheid.

3. Eenige leden zagen niet in, waarom art. 1 gewaagt van voorschriften „door schippers of schepelingen in acht te nemen”, terwijl die beperking in art. 2 niet voorkomt.

4. In eene afdeeling werd er op gewezen, dat hier aan de lagere colleges eene bevoegdheid wordt toegekend, waarvan het onzeker is, hoe zij uitgeoefend zal moeten worden. Het is toch eene open quaestie of die colleges zelf strafwetgevende bevoegdheid hebben, dan wel of de in dit ontwerp geregelde materie wordt beheerscht door art. 473 van het Wetboek van Strafrecht. Deze wet had, naar men meende, de quaestie moeten uitmaken.

5. **Art. 2** leidde nog tot deze vragen:

a. Waaraan ontleenen veenschappen de bevoegdheid om verordeningen te maken, of wordt hier aan eene bevoegdheid gedacht, die zij misschien in de toekomst zullen erlangen?

b. Wat hebben waterschappen te verordenen omtrent zaken, die tot voorkoming van aanvaring kunnen worden voorgeschreven? Dat raakt volgens de meening eeniger leden het waterschapsbeheer niet.